

чому приблизно 75% всіх проектів ДПП в Німеччині є проектами місцевого значення, а інші проекти федерального рівня.

Отже, виходячи з досвіду ДПП в зарубіжних країнах, можна виділити наступний ряд заходів і пропозицій щодо оптимізації податкового взаємодії держави і бізнесу в Україні:

1. Держава повинна індивідуально підходити до кожного проекту та забезпечувати в особі спеціального інституту державні гарантії за проектами, розподіляючи ризик і прибутковість спільно з приватним партнером. Крім того, сформувані механізми компенсації, який працював би при настанні певних обставин.

2. Опрацювати законодавство в рамках вищесказаних заходів, щоб заходи по оптимізації мали юридичну силу. Внести зміни до БК України (доповнити статті витрат зокрема і по даному напрямку), до ЗУ «Про концесії» та інші нормативні акти, що регулюють партнерські відносини ДПП, в тому числі фінансову і податкову сфери.

3. Опрацювати питання щодо надання податкових переваг і їх розмір. Опрацювати, відповідно, законодавство, окремо для кожного податку: ПДВ, земельний, податок на майно.

4. У перспективі – створення закону, можливо, кодифікованого, що регулює основи організації, регулювання і контролю над ДПП.

Отже, необхідно масштабне впровадження ДПП на місцевому рівні, що дозволить усунути проблему нерозвиненості інфраструктури на сході країни, у віддалених регіонах.

Література:

1. Про державно-приватне партнерство [Електронний ресурс] : Закон України від 1 лип. 2010 р. № 2404-VI. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

2. Полякова О. М. Державно-приватне партнерство в Україні: проблеми становлення/ О. М. Полякова // Коммунальное хозяйство городов : науч.-техн. сб. – К. : Техніка, 2009. – № 87. – С. 317–322.

3. Guidelines for successful public-private partnerships. European Commission Directorate General regional Policy. March 2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/guides/ppp_en.pdf

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕАЛЬНОЇ УЧАСТІ УКРАЇНСЬКИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У МІСЦЕВОМУ САМОВРЯДУВАННІ

Яцик А.В.

Науковий керівник – Гайдученко С.О., д-р наук держ. упр., доцент

Відповідно до принципу народовладдя, проголошеного Конституцією України, держава має забезпечувати та стимулювати найактив-

нішу участь населення територіальних громад у вирішенні питань місцевого розвитку для створення умов максимальної комфортності проживання. Особливо актуальною ця проблематика стала в сучасних умовах формування громадянського інформаційного суспільства та демократизації державної влади під впливом процесів світової глобалізації. В силу низки чинників, Україна значно відстає від сусідських країн-членів Європейського Союзу в реалізації принципу народовладдя, особливо на рівні територіальних громад.

Стратегічною метою реформування системи публічної влади в Україні є реалізація процесу децентралізації з передачею органам місцевого самоврядування не лише функцій та повноважень, а й відповідних ресурсів із урахуванням принципів, що закладені в Європейській хартії місцевого самоврядування та Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні». Однак, досягнення цієї мети суттєво гальмується незавершеністю процесів адміністративно-територіального устрою держави, які напряму пов'язані з рівнем спроможності територіальних громад та громадською позицією їхніх мешканців. Саме держава в сучасних умовах України має взяти на себе відповідальність і забезпечити місцеву владу комплексом дієвих механізмів формування сприятливого внутрішнього середовища місцевого самоврядування на системній основі, зокрема, на рівні територіальних громад; визначити сучасні критерії ефективності місцевої влади; запровадити сучасні програми фахової підготовки посадовців місцевого самоврядування на рівні університетів тощо.

Аналіз зарубіжного досвіду формування механізмів та реалізації форм участі територіальної громади у вирішенні питань місцевого значення та місцевого розвитку засвідчив факт подолання дефіциту демократії участі через такі інструменти прямої демократії, як громадський моніторинг; громадські ради та комітети; виборність місцевих урядовців; електронна місцева демократія (у тому числі електронна петиція та електронне голосування), інститут старости (сприяє обміну інформацією між жителями та владою); участь асоціацій органів місцевого самоврядування у законотворчому процесі тощо. При цьому неоціненною може стати участь місцевих підприємців як роботодавців та інших бізнес-структур як інвесторів територіальної інфраструктури. Також актуальним є забезпечення взаємодії між територіальними громадами, яка може стати ключовим чинником підвищення ресурсного та кадрового потенціалу місцевої влади у сфері, обміну досвідом і конструктивного змагання у досягненні намічених цілей.

Самим ефективним механізмом реалізації різних форм участі територіальної громади у вирішенні питань місцевого значення та місце-

вого розвитку, як показала практика, є вибір відповідної моделі взаємовідносин у системі « мешканець громади – громада – органи місцевого самоврядування – держава ». Така модель базується на синергетичній інституційній взаємодії всіх форм прямої демократії та використанні міжнародного досвіду її функціонування у муніципальному управлінні. Впровадження такої моделі зумовлює зміни до нормативно-правового забезпечення процесів реалізації форм прямої демократії на загальнодержавному та локальному місцевому рівнях, які забезпечать дієвість її суб'єктно-функціональної складової. До того ж, вона сприятиме переходу з патерналістської моделі вирішення соціальних проблем територіальної громади (тільки за рахунок держави) на модель активної співпраці органів державної влади, бізнесових і громадських організацій та суспільства. Усе це у сукупності передбачає досягнення вищого рівня обізнаності населення у питаннях публічного управління та місцевого самоврядування; розширення громадського представництва в органах публічної влади та омолодження їх кадрового резерву; зростання професійного рівня молодих державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування через підготовку магістрів за спеціальностями освітньої галузі «Публічне управління та адміністрування» тощо.

Таким чином, на даному етапі розвитку державності в Україні відсутні передумови для повної децентралізації державної влади та впровадження спроможного місцевого самоврядування. Даний історичний момент реалізації цієї задачі потребує системного та комплексного підходу держави до розробки сучасних механізмів її реалізації, а також вибору відповідної моделі взаємовідносин у системі « мешканець громади – громада – органи місцевого самоврядування – держава ». Використання такої моделі сприятиме ефективнішій діяльності територіальної громади через реалізацію ініціатив завдяки всім суб'єктам впливу; синергетичну єдність різних форм прямої демократії; розвиток громадського самоврядування.

Література:

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 р. № 280 / 97 ВР. Офіційний вісник України. Київ, 1997. № 25. Ст. 20–78.
2. Європейська Хартія про місцеве самоврядування // Бюлетень Центру інформації та документації Ради Європи в Україні [Текст]. – 1997. – №2. – С. 4–10.